

rozhodnutí. Za situace, kdy již v průběhu správního řízení je ve vztahu k médiím, snad v rámci popularizace činnosti žalovaného, znát prvky kategorických závěrů a *prima vista* i předjímacího postoje k výsledkům správního řízení, je na soudu, aby závěry obsažené v napadeném rozhodnutí přezkoumal s mimořádnou péčí, tj. posoudil, nakolik je závěr napadeného rozhodnutí skutečně opodstatněn jeho podkladem, jenž má oporu ve správním spisu (zda nejde o závěr, který toliko respektuje předchozí mediální vyjádření bez opory v podkladu rozhodnutí), a nikoli aby ze samotných mediálních prohlášení, byť kategorických, měl soud důvody dovodit jakoukoli pochybnost směrem k možné podjatosti.

Taková kategorická prohlášení předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ani nemohou být považována za prostředek tlaku na nalézací správní orgán, jak dovozuje žalobce. Nejsou to totiž mediální vyjádření předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jež by měla primárně působit na jednotlivé oprávněné úřední osoby u žalovaného a ovlivňovat je, neboť téhož by bylo možné dosáhnout z pozice předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže daleko efektivněji - přímo interními administrativními postupy uvnitř žalovaného; nelze totiž přehlédnout, že vedoucí ústředního orgánu státní správy je nejen osobou rozhodující o opravném prostředku proti rozhodnutím vydaným v prvním stupni správního řízení, ale též osobou funkčně nadřízenou všem zaměstnancům žalovaného. To je způsobeno negativním aspektem konstrukce, která byla převzata do správního řádu z předchozí procesní úpravy správního řízení, podle níž jedna a tatáž osoba vstupuje do pracovněprávních či služebních vztahů se svými podřízenými a zároveň je osobou, jež výlučně rozhoduje o opravných prostředcích proti rozhodnutím, jež je vydáváno v prvním stupni správního řízení a jež formálně vydávají jemu podřízené úřední osoby. To z celého procesu rozhodování před žalovaným nutně činí dyoustupňový proces toliko relativní. Je výlučně věcí zákonodárce, aby se nad smysluplností takové konstrukce *de lege ferenda* zamyslel, nicméně i tato skutečnost pro soud znamená, že je na proces před žalovaným třeba nahlížet jako na jediný celek a závěry obsažené v napadeném rozhodnutí je zapotřebí přezkoumat s mimořádnou pečlivostí ve vztahu k jeho podkladu materializovanému ve správním spisu.

Proklamativní prohlášení vedoucího ústředního orgánu státní správy médiím v průběhu správního řízení, byť lze pro jejich kategoričnost vzbuzující u žalobce dojem, že o věci „je již předem rozhodnuto“, pochybovat o dodržení obecně akceptovatelných limitů jeho profesionálního přístupu k věci, tedy sama o sobě nemohou ani materiálně (a právě materiální způsoblost tu považuje soud za podstatnou) zakládat stav podjatosti vedoucího ústředního orgánu státní správy coby úřední osoby rozhodující výlučně ve druhém stupni správního řízení, neboť sama o sobě nevyvolávají důvodný předpoklad v tom směru, že by vedoucí ústředního orgánu státní správy snad měl pro svůj osobní poměr k věci nebo k účastníkům správního řízení zájem na výsledku správního řízení ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu. Z ničeho, co žalobce uvádí, totiž nevyplývá, že by měl předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže těmto osobám *a priori* jakkoli stranit nebo že by měl mít on sám jakýkoli subjektivní zájem na výsledku rozhodovací činnosti. Pokud by byly tyto úvahy dovedeny *ad absurdum*, znamenalo by to, že by žalovaný ve snaze popularizovat svoji činnost a snad i veřejně odůvodnit svůj samotný význam v rámci tuzemské exekutivy měl být vždy veden zájmem na tom, aby všechna sankční správní

řízení, jež vede, skončily pro účastníka řízení negativně, tj. deklarovaním spáchání správního deliktu a uložením sankce. Z takové premisy *a priori* vycházet nelze.

Pochybnost směrem k podjatosti předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nezakládají ani jeho kontakty v rámci odborné veřejnosti, jež se věnuje aplikaci soutěžního práva. Sama skutečnost, že si s některými osobami „tyká“ a že se účastní společenských akcí, neznámá, že by měl těmto osobám jakkoli stranit nebo že by měl mít jakýkoli zájem na výsledku rozhodovací činnosti (právě z toho důvodu, že si s těmito osobami „tyká“ a že přijímá pozvání na jednotlivé společenské akce). Systém rozhodování před žalovaným nutně musí stát na premise, že u vedoucího ústředního orgánu státní správy je třeba předpokládat takovou míru profesionality a profesní zdatnosti, jež mu zabrání prolínání existence osobních kontaktů do jeho rozhodovací činnosti. Popření této premisy by rovněž způsobilo vznik nedůvěry v celý systém rozhodování tuzemské exekutivy, přinejmenším na úrovni ústředních orgánů státní správy.

Nestrannost úředních osob v rámci rozhodovací činnosti, k jejímuž zajištění má institut zajištění nepodjatosti směřovat, je kategorií ideální, která nemůže vyloučit uskutečňování úkonů, jejichž uskutečnění se od příslušných úředních osob očekává. Očekává-li se komentování důvodů a průběhu správního řízení od vedoucího ústředního orgánu státní správy a očekává-li se též jeho řádná participace na společenském životě, jenž nutně zahrnuje i kontakty směrem k odborným kruhům, pak ze žalobních tvrzení žádná silná vazba předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k účastníkům konkrétního sporu „žalobce – Ústecký kraj“ nebo k tomu, jak má věc po provedení dokazování a po opatření podkladu rozhodnutí být rozhodnuta, nevyplývá. Přestože ani důvodová zpráva k návrhu správního řádu v otázce vyloučení podjatosti vedoucích ústředních orgánů státní správy se této otázce podrobně nevěnuje, soud dospívá k závěru, že právě specifické postavení takového vedoucího v rámci rozhodování ve správním řízení, jak na ně soud shora poukazuje, je důvodem konstrukce podávané z § 14 odst. 6 správního řádu, jež jej brání vyloučit z projednávání a rozhodování věci. Soud tedy jednak vystupování předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nevnímá jako jednání, které by materiálně mohlo vzbuzovat pochybnosti o podjatosti, přitom ustanovení správního řádu, které formálně brání vyslovit jeho podjatost, plně koresponduje s jeho specifickým postavením, jež v sobě nutně zahrnuje i povinnosti mediální a povinnosti společenského charakteru, byť by v daném případě mohly být plněny uvážlivěji – s vyšší dávkou procesní korektnosti při medializaci a popularizaci činnosti žalovaného. Jak mediální prohlášení, tak plnění společenských povinností předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, tedy podle soudu neindikuje jakýkoli jeho osobní poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům, jenž by se mohl projevit v zájmu na výsledku řízení, jak předpokládá § 14 odst. 6 správního řádu. Materiálně tu v tomto směru není pochybností, a tedy formální nemožnost vyloučení předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže pro jeho podjatost podávaná ze správního řádu, založená na traktaci právního názoru, že tato úřední osoba není „pracovníkem správního orgánu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu v právní věci sp. zn. 6A 90/2002 ze dne 27.11.2003, č. 123/2004 Sb. NSS, sice posléze Ústavním soudem zrušený, nikoli však pro nesprávný právní názor v této otázce), není překážkou smysluplné aplikace práva. Neshledal-li soud žádný důvod, jenž by pochybnostem o nepodjatosti